

2.3. 2025, neděle Estomihi (Budiž mi pevnou skalou, Ž 31,3)

Introit: Ž 31,1-4

Píseň: 715 *Modré nebe, slunce zář*

Modlitba:

Pane Bože,

je nám úzko z toho, co se děje ve světě kolem nás. S vírou se přidáváme k modlitbě žalmisty: *Já však, Hospodine, důvěřuji tobě, pravím: "Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou."* (Žalm 31,15-16)

Prosíme, posiluj naši víru. Prosíme, vlévej do světa naději, dávej odvahu, rozumnost, svým Duchem posouvej věci k dobru.

Děkujeme, že tu můžeme být. Napřímit se, srovnat si, kde je nahoře a kde dole, hledat tvou vůli a to, jak ji žít a činit.

O tvé požehnání prosíme. Amen.

Čtení: Mk 2,1-12 (uzdravení ochrnutého)

Píseň: 404 *Bud' vůle tvá*

Text: Mt 6,10b

Kázání: **1. Báseň Kurta Martiho:**

hospodinu našemu bohu

se vůbec nelíbilo

že gustav c. lips

zemřel při dopravní nehodě

za prvé byl ještě mladý

za druhé byl své ženě něžným manželem

za třetí byl svým dvěma dětem veselým otcem

za čtvrté byl svým přátelům dobrým přítelem

za páté měl plno nápadů

jak to teď bude bez něho?

čím bude jeho žena bez něho?

kdo si bude hrát s dětmi?

kdo nahradí přítele?

kdo bude mít nové nápady?

hospodinu našemu bohu

se vůbec nelíbilo

že si někteří z vás mysleli

že se mu něco takového líbilo

ve jménu toho který probouzel mrtvé

ve jménu toho mrtvého který byl vzkříšen:

protestujeme proti smrti gustava e. lipse

2. Přátelé a otázka.

Přátelé jsou různí. I v Bibli čteme o různých přátelích. Vybírám dva příklady.

Starozákonní postavu Joba většina z vás zná. Byl to šťastný, bohatý muž, měl velkou rodinu, dařilo se mu. Byl věřící, zbožný, můžeme použít starobylé slovo bohabojný. Přišel ale řetěz neštěstí, až Job o všechno přišel, vyvázl s holým životem, ale ošklivě nemocný. Přijdou tři jeho přátelé... Týden s ním oněmělí sedí v jeho bídě, smutku (klobouk dolů, to není vůbec snadné). Pak Jobovi ale začnou vysvětlovat, proč ho to všechno potkalo. Určitě musel zhřešit a teď ho Pán Bůh trestá.

Ne, tak to není, hájí se Job. Ne, tak to není, řekne i Pán Bůh.

Otázka „proč“ nemá (takto) přímočarou odpověď.

Příběh o přátelích číslo dva.

Ten jsme slyšeli jako první čtení. Čtyři přátelé nesou ochrnutého člověka k Ježíšovi. Nezastaví je ani to, že dům, kde se Ježíš nachází, je přeplněný. Spustí tedy svého přítele k Ježíšovi střechou. Našli by dost dobrých důvodů, proč to neudělat, nenamáhat se, neriskovat, mohli hledat vysvětlení, proč jejich kamaráda postihlo postižení (ano, v tom českém slově to říkáme – postižení člověka postihne – podobně jako je postihnuteľný přestupek nebo zločin). Jestli to je postižení od Boha, tak proti tomu protestujeme, vylezeme s ochrnutým člověkem i na střechu, ... možná ten člověk nakonec nezačne chodit, ale nejdřív na ta „Boží vrata“ budeme bušit jako o život, střecha, nestřecha.

Přátelé ochrnutého člověka na otázku „proč“ také neznají odpověď. Pokud je napadla, tak je v jejich úsilí pomoci nezastavila.

3. Prosit, hledat, plnit.

Buď vůle tvá, buď vůle tvá... zpívali jsme v písni před kázáním. Buď vůle tvoje všude tam, kde... chudě trápí nouze, kde se bojuje, kde jsme zbohatli a otupěli.

Mám tu píseň ráda. Je to přivolávání Pána Boha do míst a situací, kde je bolest, nemoc, kde se děje bezpráví... Nevysvětluje se postiženým, že si za svoji situaci mohou sami nebo že si dokonce jejich bídu Pán Bůh přeje. Ale voláme Boha na pomoc.

Bible moc nedává přímočaré odpovědi: „tohle takhle Pán Bůh chce, s tím se musíš/musím smířit.“

Prosba „buď vůle tvá“ není prosba rezignace nebo pasivity. O Boží vůli se Bibli mluví spíš v souvislosti s plněním, prací, konáním. Čteme to v desateru i na mnoha jiných místech Starého i Nového zákona. Obdělávej a ochraňuj místo, které jsi dostal pro život. Nezáviď, měj v úctě své rodiče, neber, co ti nepatří, nepomlouvej, nezahýbej. Nebo taky - dej najíst hladovému; jdi na návštěvu za nemocným; buď vděčný; rozděl se o to, co máš; miluj bližního svého jako sám sebe; a třeba i - nastav druhou tvář tomu, kdo ti jednu vrazil. O tomhle můžeme s jistotou říct, že to je Boží vůle, to jsou způsoby, které vedou k tomu, aby svět byl Boží a ne lidský.

Modlitba „staň se tvá vůle“ je prosba o to, abychom pro sebe nacházeli správné cesty; poměřovali svoje jednání s jednáním, které nám ukázal Ježíš.

Buď vůle tvá – tedy neznamená vlastní rezignaci. Ani to neznamená myslet si, že od teď už nic nemusím, protože je to na Pánu Bohu.

Naopak - tou prosbou se zavazujeme k tomu, že se na prosazování Boží vůle ve světě budeme podílet. Nejde Pána Boha jen prosit a nepřispět. Prosit o spravedlnost a jen lhostejně přihlížet, když se někde neděje. Pokrčit rameny a jít dál.

Být křesťanem znamená pracovat, zapojit se, angažovat se. V rodině, ve společnosti, v církvi. A taky se tím vystavovat riziku, že se nám něco nepovede, šlápneme vedle, někoho možná pohoršíme, někoho zraníme. Někdo na nás bude našťvaný, možná nás i přestane mít rád. Proroky pronásledovali, Ježíše zabili.

Ježíšova modlitba v Getsemane zněla: *"Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš."* Je to „prototyp“ prosby o Boží vůli. Nevím, co je a co bylo tenkrát Boží vůli. Ale Ježíš v Getsemane vyrozuměl, že ústup do bezpečí není ta správná cesta.

4. Opustit své ego.

Prosba o Boží vůli – to je upozadění vůle mojí, upozadění mého já, mého ega. Když se modlíme „buď vůle tvá“, souvisí to s ohleduplností, férovostí, ekologií, péčí o druhé, o svět a stvoření. Nechci mít prospěch hlavně pro sebe. Nejde hlavně o mě, můj standard, moje jméno.

S úzkostí sledujeme dění ve světě, kde se prosazuje vůle mocných. Jedinců i národů.

Říká se, kdo nic nedělá, nic nepokazí. To je pravda a taky není. Pokud nebudu dělat nic pro to, aby se na zemi uskutečňovala Boží vůle, tak zvětšuji (uvolňuji) prostor pro to, aby se realizovala jiná vůle, lidská, sobecká, prospěchářská, vůle, která touží po moci, po nadřazenosti. Pokud nebudu dělat nic, přispěju tím k tomu, že něco zajde, umře, skončí.

Pokud nepustíme do oběhu hřivny, které jsme dostali nebo zdědili, pokud (jako jednotlivci i jako církve) nevyužijeme své hřivny k dělání jména Pánu Bohu spíš než jména sobě, dopadne to s námi jako s tím, kdo svoji hřivnu zakopal.

5. Propojení nebe a země

Přejeme si, aby nebeské principy prosákly do našich životů. Prosíme, aby bolest a strach ztratily svou moc, aby se naše vztahy naplňovaly láskou, a tím se zmenšil prostor, kde se ke slovu dostávají pozemské způsoby, sobectví. Chceme se naladit na Boží vůli a sjednotit se s ní, aby se stala i vůlí naší.

Jedno z míst, kde se to propojování nebe a země děje, je večeře Páně. Dnes ji budeme moci zakusit, přijmout pozvání.

Vyznání vin, slovo milosti.

Píseň: 717 *Tvá, Pane, láska*

Večeře Páně

K VP chodíme:

ne proto, že si vedeme dobře, ale proto, že si vedeme špatně
nikoli proto, že už jsme u cíle, ale proto, že jsme na cestě
ne proto, že máme pravdu, ale proto, že se mýlíme a tápeme
ne proto, že jsme jako Bůh, ale proto, že jsme lidé
ne proto, že jsme sytí, ale proto, že hladovíme
(z knížky *Žít jako křesťan*)

Písně při VP: 711 *Mne zajmi, Pane můj*; 364 *Pán k prostřenému stolu*; 358 *Dnes k svému stolu zve nás Pán*

Píseň po VP: 128 *Oči všech se upírají*

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Poslání: Mi 6,6-8 – bylo ti oznámeno, člověče...

⁶ "Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? Mohu před něj předstoupit s oběťmi zápalnými, s ročními býčky?

⁷ Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? Což smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v oběť za svůj hřích plod svého lůna?"

⁸ Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. (Mich 6,6-8)

Požehnání: Hospodin je tvůj Bůh. Tvá budoucnost je v jeho rukou. (podle Žalmu 31,3)

Píseň: 716 *Z tvé ruky, Pane můj*